

— Ναί, ἡ Μαρία, πάντοτε ματαιόφρων καὶ φιλάρεσκος, καθὼς τὸ πρῶτον ἄνθος τὸ ὁποῖον τῆς ἐδότα-
μεν. Κατηνάλωσε τὴν ἀεργὸν νεότητά της εἰς τὰς ἐ-
ορτάς καὶ περιμένει σύζυγον, μηδέποτε φθάνοντα, διότι
δὲν ἔχει ἄλλην προτίκῃ ἢ τὰ ἀποξηρανθέντα τεύχη-
που μας λευκάνθημα.

Ἐκείθεν μετέβημεν, εἰς ἀγρὸν τινα ἐξ ὠρίμου σί-
του καλυπτόμενον, καὶ ἴδομεν ἐτέραν τινὰ νέαν κό-
ρην γαληνιάδας ὠραιότητος καὶ σοδαρᾶς, τῆς ὁποίας
τὰ ἐνδύματα ἀνήγγειλαν τὴν εὐπορίαν, καὶ ἥ τις τοὺς
ἀγκῶνας στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου, ἐ-
θεώρει ἡδέως τὸν διάχυτον θερισμόν.

Ἀνεγνώρισα τὴν Λουίζαν, καὶ ὁ πατήρ μου μοι εἶπε.

— Τὸ θέρος τοῦτο ἀνήκει εἰς αὐτὴν καὶ πηγάζει
βαθμῶδὸν ἀπὸ τὸν πρῶτον στάχυν, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν
ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ἐπῆύξησε διὰ τῆς ἐργασίας της κατ' ἐ-
τος ἔδιδε καὶ τὴν μερίδα τῶν πτωχῶν, ἐκ τῶν καρπῶν
της, ἐπαυξηνομένην οὕτω διὰ τῆς φιλανθρωπίας της·
θέλει δὲ ἀνταμειφθῇ, συμφορευμένη τὸν συνετώτερον καὶ
πλουσιώτερον τῶν ἀγρωτῶν τοῦ δήμου μας.

Τοιοῦτον μάθημα δὲν ἀξίζει μικρὰν γωνίαν γηπέ-
δου· καὶ ἔχω δίκαιον νὰ ἔχω χωράφιον σίτου, εἰς τὸν κῆ-
πὸν μου.

Εὐτυχὴς ἔὰν εἰς στάχυν μου ἀπῆντων τσσαύτας Λουί-
ζας, ὅσας τὰ λευκάνθημά μου συναντιῶσι Μαρίας. . . .

(Μεταφράσις). Δ. Β.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ.

Ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης, ἀντιπρόσωπος τῆς Σάρ-
θης, εἶναι ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἰερωνύμου, πρῶτον
βασιλέως τῆς Βεσφαλίας, καὶ τῆς Αἰκατερίνης, θυγα-
τρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης, γεννηθεὶς ἐν
Τεργέστη τὸ 1822, κατὰ τὸν χρόνον τῆς αἰχμαλωσίας
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐν Αὐστρίᾳ.

Ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης εἶναι ὁ δημαγωγὸς τῆς οἰ-
κογενείας. Ἐγενεὶν ἀντίπαλος τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀ-
ξιώσεων τοῦ ἐξ ἀδελφοῦ του Λουδοβίκου, ἐκυρύχθη ὅπα-
δὸς τῶν Σοσιαλιστῶν, οἵτινες ὁμῶς δὲν τὸν θέλουσιν.

Ὁ Κ. Ναπολέων Βοναπάρτης διῆλθε τὴν παιδικὴν
του ἡλικίαν ἐν Ρώμῃ, παρὰ τῇ Κ. Αἰιτιτία Βοναπάρ-
του, μητρὶ τοῦ αὐτοκράτορος. Ἀρῶν κατὰ τὸ 1835
εἰσῆλθεν εἰς ψυχασίον ἐν Γενεύῃ, ἔπειτα, τὸ 1837,
εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον τῆς Λουιδούργης ἐν Βυρ-
τεμβέργῃ, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τοῦ 1840, διῆλθε τὰ ἐπό-
μενα πέντε ἔτη ἐπιτεκπετόμενος τὴν Γερμανίαν, τὴν
Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν. Κατῶρθως δὲ νὰ εἰσέλθῃ
πάλιν ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1847 μετὰ τοῦ πατρὸς του, καὶ
τὴν 26 Φεβρουαρίου, δύο ἡμέρας μετὰ τὴν δικηρῶσιν
τῆς Δημοκρατίας, ἐτίθετο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς προσω-
ρινῆς κυβερνήσεως. « Εὐτυχῆς, ἔγραψεν οὗτος, ἔὰν ὁ

πατριωτισμός του ήδύνατο νά φανῇ ὠφέλιμος. » Ἄλλ' ἡ κυβέρνησις εἶχεν ἄλλας φιλοδοξίας νά εὐχαριστήσῃ, καὶ δὲν τὸν ἤξιωσεν οὐδὲ κἀν ἀπαντήσεως.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἔτρεξεν εἰς Κορσικὴν καὶ παρουσιάσθη ὡς ὑποψήφιος. « Ἡ δημοκρατία μόνη ἀρμόζει εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔλεγεν εἰς τὴν διακήρυξίν του, ἐπειδὴ ἄλλως, ἤθελεν ἐπανελθεῖ ἡ ἀναρχία, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν ἐ γ κ λ η μ ᾶ τ ω ν τῶν Βουρβόνων. . . Ὁ αὐτοκράτωρ προσεῖπεν ὅτι ἡ Γαλλία θέλει γίνεαι ἡ δημοκρατικὴ ἡ κοζακικὴ. Ἡ δημοκρατία θριαμβεῖται, ζήτω ἡ Δημοκρατία! » Καὶ τοῦτο σημαίνει, νομίζομεν, ὅτι ἐὰν ἡ Γαλλία ἐγίνετο καζακικὴ, ὁ Κ. Ναπολέων Βοναπάρτης ἤθελε γίνεαι κοζάκος, διὰ νὰ ὑπηρετῇ τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν θεῖόν του τὸν αὐτοκράτορα. Αἱ ἑλαστικά, οὕτως εἰπεῖν, συνειδήσεις, δὲν ἀφίνουσιν ἐαυτὰς ἀπροπαρασκευάστους.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος εἶχε τὴν θέσιν τοῦ ὁ Κ. Ναπολέων Βοναπάρτης. Ἐνῶστε ἐνεφανίσθη εἰς τὸ βῆμα, πλὴν ὀλίγην ἐπισημότητα ἀνέδειξεν. Ὁ περὶ τῆς Πολωνίας λόγος του, τὸν ὁποῖον προηγουμένως εἶχον ἀναγγεῖλαι ὡς τι συμβέβηκός, ἦτο λίαν μέτριος. Βλέπων τὴν εὐφράδειαν αὐτοῦ καὶ τὸν πατριωτισμὸν πρὸς γνωρισθέντα τοσοῦτον, ἐζήτησεν ὑπὸ τὴν διπλωματίαν νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς τῆς ἀλαζονείας του. Ἡ προσβεία τῆς Ἰσπανίας ἦτο κενή. — ἐπεθύμησε νὰ λάβῃ αὐτὴν καὶ τὴν ἔλαβεν. Ὑπερήφανος διὰ τὸν τίτλον τοῦ ἐσυγχώρησεν εἰς ἐαυτὸν τὰ πάντα, καὶ ὅτε διέβαινε τὸ Βορδῶ, τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ δημηγορήσῃ ἐν τινὶ ὀμηγύρει (club), ὅπως διαδώσῃ ἐκεῖσε τὰς δημοκρατικὰς ἰδέας. Πλὴν δὲν ἔτυχε καλῆς δεξιώσεως. Μόλις δὲ φθάσας εἰς Μαδρίτην, δυσηρεστήθη, δὲν γνωρίζομεν ἀκριδῶς διατί, καὶ ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν τοῦ ἀνευ ἀδείας.

Ἐκτοτε ὁ Κ. Ναπολέων Βοναπάρτης ἐπανελάβε τὴν ἐν τῇ Νομοθετικῇ συνελεύσει ἔδραν του, ἐν ᾗ ἐψήφισται ποτὲ μὲν μετὰ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος, ποτὲ δὲ μετὰ τῆς ἀριστερᾶς, κατὰ τὰς στιγμιαίας ἰδιοτροπίας του. Ἡ ἐπιβρόχῃ του εἶναι μικρὰ, ἡ ἀξία του ὀλίγη· ἀλλὰ τὸ μέτωπόν του εὐρὺ καὶ ὑψηλόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου του ἔχουσι καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μετὰ τῶν τοῦ αὐτοκράτορος. Μήπως δὲν ἀρ

καί, κατ' αὐτόν, τοῦτε μόνον διὰ νὰ φρονῇ ἐαυτὸν μέγαν ἄνδρα; Ἄς εἰπώμεν, ἵνα συμπληρώσωμεν τὴν σκιαγραφίαν ταύτην, ὅτι εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς πριγκιπέσσας Μαθιλδέης, συζύγου τοῦ ῥώτου πρίγκιπος Δεμιδάρ, τῆς Ἐγερείας τοῦ Ἡλυσίου, ἥ τις εἰς περίφημόν τι γεῦμα δὲν ἐπεβήθη νὰ πῇ τὴν ἐξῆς ἐκφραστικὴν πρόποντι: *Εἰς ὑπεῖρ τοῦ νέου Καίσαρος.*

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) Π. Η.

Εἰς ποίαν ὠραν ἐγείρονται τὰ πτηνά;

Ἐκ τῶν ὀκτῶ περισταμένων εἰς τὴν ἀντικυρ εἰκονογραφίαν πτηνῶν, τὸ μὲν πρὸς τὰ ἄκρα τῆς εἰκόνος, δεξιόθεν εἶναι ὁ ὄρνυς, τὸ δὲ ἀμέσως ἀνωθεν τούτου ὁ σπίνος, τὸ δὲ καὶ τούτου ἀνωθεν ὁ τυχοδύτης. Ἡ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς εἰκονογραφίας ῥίπτοντες τοὺς ὀρθαλοὺς καὶ ἀρχόμενοι ἀπὸ τὸ κάτωθεν, βλέπομεν ὅτι εἶναι τὸ στρουθίον (σπουργίτης), μετὰ τοῦτο ἔρχεται ἡ μελανοκέφαλος ὑπολαῖς, ἔπειτα τὸ εἰς τὸ μέσον τῆς εἰκονογραφίας πτηνὸν, τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ στόμα καὶ τὰ περὰ εἶναι ἀνοικτὰ, ὁ μελισσοργός· ἀκολούθως ἔρχονται τὰ δύο τελευταῖα καὶ πρὸς τὰ ἀνω ἰστάμενα, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὸ μεγαλύτερον, εἶναι ὁ κόσσυφος, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, τὸ καὶ μικρότερον, ἡ τροχαλὶς, (pouliot).

Πλὴν τίς δύναται ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξ ἀρχῆς ἐθέσαμεν ἐρώτησιν; Κατ' ὁποίαν, τρυτέστιν, ὠραν ἐξυπνῶσι τὰ πτηνά;

Μήπως σεῖς, ἀπτόητοι κυνηγοί, οἵτινες τὸ ὄπλον σας καὶ τὴν ἀσκοπήραν λαμβάνοντες ἐπ' ὤμων, τρέχετε ἐξόπισθεν ἀγρευματος ἀκατὰ ζωνοῦ, ὥστε καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σας δύναται νὰ φύγῃ; Οὐχί· διότι καθ' ἣν στιγμήν ὁ πούς σας πατεῖ τὴν πεδιάδα, ἤδη ὁ κορυδαλλὸς ψάλλει ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν καὶ ψάλλει τὸ αἰδίον ἄσμα του.

Μήπως θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃτε σεῖς, ἀκάματοι περιηγηταί, εἰνύκτα τε καὶ ἡμέραν ὅμοιοι τοῦ πλάνητος Ἰουδαίου πορευόμενοι καὶ πορευόμενοι. Οὐχί· διότι εἰς τὸν διὰ τοῦ κόσμου δρόμον σας, εὐχαριστεῖσθε μόνον ἀκούοντες θελκτικὴν ψαλμωδίαν, ἣν σὰς παρέχει τὸ παραπορευόμενον πτηνὸν τοῦ Ὑψίστου, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμεῖτε.

Ἀλλὰ μήπως σὺ χιρίσσαι καὶ ἀμέριμνος οἰκοδόσποινα, εἰς τῆς ὁποίας τὸν κῆπον ἀριθμητὸς πληθὺς πτηνῶν ἐνδιατῶνται, μήπως σὺ θὰ θυνηθῇς νὰ μᾶς ἀποκριθῇς; Ὡ! ὅχι· ἐπειδὴ, ἐὰν τὸ χριεῖν στόμα σου ψυθιρίξῃ μέλος τι νυκτερινὸν, ὑπὸ τοὺς σκιεροὺς διαδρόμους τοῦ κήπου σου, εἰς τὸ γλυκὺ φῶς τῆς σεληνῆς, ἡ ἀηδὼν μόνη σ' ἀποκρίνεται. . . ἔπειτα! τί σ' ἐνδιαφέρει ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀρχεται ἡ μελωδία; Δὲν ἀκούεις ὧλων αὐτῶν ὅποτεν ἐξυπνᾷς;

Καὶ λοιπὸν! ὅτι δὲν ἐπράξατε σεῖς περιηγηταί πάσης ὥρας, σεῖς, νεώτεροι Νεμερῶδ, οὐδὲ σὺ, ὠραία οἰκοδόσποινα· ἐπραξε τοῦτο εἰς ἀκαδημαϊκός, καὶ πρὸ